

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Tichým jako samosoudcem ve věci žalobce **Y. H.**, nar. X, bytem X, zastoupeného JUDr. Davidem Jarošem, advokátem se sídlem Praha 4, Jílovská 1167/71a, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt.schr. 21/OAM, o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

Žaloba s e z a m í t á.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Tlumočné ve výši 350,- Kč hradí stát.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, kterým mu nebyl udělen azyl dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., neboť toto rozhodnutí považoval za nezákonné. Namítal, že rozhodnutí žalovaného se opírá o nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť opakovaně v řízení před správním orgánem uváděl, že důvodem jeho žádosti je zejména neuspokojivý zdravotní stav, jež mu neumožňuje plnohodnotný život v jeho původní vlasti, a to zejména s ohledem na nedostupnost potřebné zdravotní péče, a z toho vyplývající závislost na fyzické a především materiální pomoci ostatních osob, především členů rodiny. Svou žádost podal současně se svojí manželkou, přičemž obě tyto žádosti byly posouzeny žalovaným

společně se shodným výsledkem. Již jednou v minulosti na území České republiky žádal o udělení mezinárodní ochrany v r. 2005 a to z důvodu politického pronásledování v zemi původu. Tato jeho žádost byla v r. 2005 zamítnuta, a soudní přezkum rozhodnutí žalovaného skončil s negativním výsledkem v r. 2007. Z těchto jeho tvrzení se žalovanému nabízela možnost k zvažování důvodu pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., nebo doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b/ téhož zákona. Poukazoval, že na území České republiky má zletilé děti, které jsou schopny a ochotny se o něj starat, a aktuálně tak činí. Žalovanému mu pak předložil řadu důkazů o svém zdravotním stavu, přičemž jeho nejzávažnějším zdravotním problémem je hypertenze. Pro toto onemocnění nebyl v nemocnici na Bulovce hospitalizován v r. 2012, pouze z důvodu, že hospitalizaci odmítl. Dalším zdravotním postižením je ischemická etiologie pravé arterie carotis interna s dysartií a ateroskleróza tepen dolních končetin. Argumentace žalovaného o dostupnosti specializované zdravotní péče v zemi původu, nekoresponduje s obsahem Informace MZV ČR z 5.1.2010 ve které se výslovně uvádí, že systém zdravotního pojištění, které by bylo ekvivalentní všeobecnému zdravotnímu pojištění v jeho vlasti neexistuje, tedy kvalitní lékařská péče je otázkou movitosti klienta, bezplatné „sociální balíčky“ např. ošetření v poliklinikách PZP jsou závislé na objemu prostředků vyhrazených vládou. Tedy ve finanční pravomoci státu bez možnosti ovlivnit individuální dostupnost takové bezplatné péče pacientem. Většina případů se proto řeší „mezigenerační a rodinnou solidaritou“, tedy způsobem, jež považuje za přirozený jen tím, že bude pobývat na území České republiky. Na území Arménie nemá nikoho, kdo by mu takovouto pomoc mohl poskytnout. Ve správním řízení příslověčně doložil to, že vyžaduje soustavnou lékařskou péči, díky ní jeho zdravotní stav je na území České republiky stabilizován, přičemž potřebné vynaložené náklady na léčbu v Arménii, aby léčba byla efektivní mnohonásobně překračují jeho majetkové možnosti. Z tohoto důvodu by potřebná lékařská péče v zemi původu byla pro něho nedostupná, a z toho důvodu by mohl být ohrožen na životě. Postupem žalovaného by byl vystaven riziku vážné újmy nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu, kdy by došlo k porušení jeho práva dle článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Poukázal na nutnost aplikace Směrnice rady (ES) č. 2004/83/ES stanovující minimální normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí, nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požádat o postavení uprchlíka, nebo osoby které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a obsahu poskytované ochrany kde pojem rizika vážné újmy ve vztahu k nederogovatelným základním právům upravuje článek 9 odst. 1 písm. a/ a článek 15, kde do právního řádu České republiky nedošlo k plné jeho transpozici. Poukazoval, že omezení důvodu pojmu humanitární ochrany stanoví rozsudek ESLP ve věci stížnosti D proti Spojenému království č. 30240/1996 kdy stěžovatel v uvedené věci úspěšně argumentoval objektivní nemožností léčit své zdravotní obtíže v zemi svého původu. Proto též naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b/ zákona č. 325/1999 Sb, a to z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu, což připustil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí 2 Azs 30/2007. Žalovaným byl též neúplně a zavádějícím způsobem informován o možnosti jiného pobytového režimu na území České republiky, když v pohovoru s ním sepsaného 25.1.2011 byl odkazován na pobytový status jeho zletilých dětí. Poukazoval, že obě jeho děti žijí na území České republiky na základě uděleného jim trvalého pobytu, přičemž pokud by mu na trvalý pobyt na území České republiky mělo vzniknout právo, takovéto právo by mu bylo přiznáno až po čtyřech letech trvání řízení, když posouzení otázky pobytového statusu je závislé na rozhodnutí správního orgánu, neboť se jedná o právo nenárokové. Dále namítal procesní pochybení ze strany žalovaného a to jednak, že výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla na jedné doručence zaslána jak jemu, tak jeho manželce, kdy navíc když ve správním řízení udělil plnou moc k zastupování, avšak rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ust. § 24a odst.

3 zákona o azylu, nebylo jeho zástupci doručeno, a to ani doby současné. Dále poukazoval na to, že i když jeho zástupci bylo umožněno žalovaným nahlížet do spisu dne 7.3.2013, ve spise napadnuté rozhodnutí nebylo založeno, i když má datum vydání 27.2.2013. Z toho důvodu pro tyto vady řízení považoval napadnuté rozhodnutí za nezákonné.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. pouze v rozsahu důvodů, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení uvádí. Pokud se týká udělení humanitárního azylu odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 12/2003 na které udělení azylu z humanitárních důvodů, je na volné úvaze příslušného správního orgánu, rozhodnutí o něm soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Proto mu nepřísluší přezkoumávat zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, a rozhodnutí přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Při posuzování humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu se pečlivě zabýval tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami žalobce, neshledal, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele, kdy existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť jeho děti ho mohou podporovat a s ním i jeho manželku na území Arménie, jak již koneckonců činily ještě před příjezdem jak žalobce, tak i jeho manželky na území České republiky. Obě jeho děti jsou státními příslušníky Arménie, a z toho důvodu jim nic nebrání v tom, aby je navštěvovali ve vlasti. Pokud se týká úrovně zdravotní péče a její dostupnosti její nižší úroveň, a nákladnější dostupnost nelze považovat za azylově relevantní důvody. Navíc zdravotní stav žalobce je stabilizován, a vycestování nikterak neohrožuje jeho život, navíc v Arménii má dům, a při návratu by tedy nebyl nezaopatřen. Pokud se týká jeho námitky hrozící vážné újmy v případě návratu do vlasti, je žalovaný opačného názoru, a v případě návratu mu nehrozí závažná újma dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. K aplikaci článku 3 Úmluvy by musela být zdravotní péče v Arménii natolik špatná, že by ho skutečně v případě návratu ohrožovala na životě, což však není jeho případ. V Arménii zdravotní péče je obecně dostupná, v omezené míře též bezplatná, na tzv. poliklinikách, navíc žalobce sám uvedl, že v zemi původu se léčil, léky pro něho byly dostupné, byť za úplatu. Rozhodnutí ESLP proti Spojenému království na žalobce nedopadá, neboť v daném případě žadatel D. se nacházel v terminálním stádiu choroby AIDS, a v jeho zemi původu neexistovala možnost léčby této choroby. Pokud bylo odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 30/2007, v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že není vyloučeno užití doplňkové ochrany z důvodu nedostatečné péče v zemi původu, což není nikterak popíráno, nicméně poukazuje, že požadovaná úroveň ohrožení nebyla v konkrétním případě dosažena. Pokud pak odkazuje žalobce na Směrnici rady (ES) 2004/83/ES tzv. Návrátové směrnice, na hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do země původu byl jím v souladu s touto směrnicí jeho zdravotní stav řádně posouzen. Pokud byl žalobce seznámen během řízení o azyl též s možností úpravy svého pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., postupoval zcela v souladu se zákonem a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu 4 As 9/2010 dle kterého v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standartní institut, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, právě za tímto účelem poskytuje. Procesní námitky žalobce pak považuje za nedůvodné, pokud pak výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byly zaslány oběma manželům současně, tento nedostatek však nemůže způsobit nezákonnost napadnutého rozhodnutí. Pokud namítal, že jím zvolenému právnímu zástupci napadnuté rozhodnutí nebylo doručeno poukazoval na ust. § 24a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., dle kterého se rozhodnutí ve věci azylu doručuje jak žadateli, tak jeho právnímu zástupci, kdy

právní jeho účinky doručení nastávají doručením žadateli. Navíc při předávání rozhodnutí dne 15.3.2013 vedle žalobce byla přítomna i jeho zástupkyně, jejíž plná moc v době předávání rozhodnutí ještě nezanikla, neboť nebyla vypovězena. Přípisem ze dne 7.3.2013 bylo předání rozhodnutí oznámeno i právnímu zástupci žalobce, který se však k převzetí rozhodnutí tohoto dne nedostavil. Tento jeho postup pak nemůže znamenat nezákonnost napadnutého rozhodnutí.

Jednání ve věci bylo nařízeno na den 11.12.2013, kdy obsílka k tomuto jednání byla doručena žalobci 8.11.2013 a jeho právnímu zástupci 7.11.2013. Dne 9.12.2013 podal zástupce žalobce žádost o odročení jednání z důvodu nemoci žalobce, a k této žádosti přiložil potvrzení o ošetření žalobce praktickým lékařem v Lovosicích dne 6.12.2013, dle kterého se tohoto dne dostavil k ošetřujícímu lékaři žalobce s potížemi při močení, načež mu byly indikovány léky, doporučen klid na lůžku, pitný režim bez fyzické námahy s tím, že kontrola v ambulanci proběhne 31.12.2013. Pokud se týká této lékařské zprávy je nutno konstatovat, že ošetření žalobce dne 6.12.2013 nezaložilo tuto léčbu odborným lékařem urologem, ani jeho hospitalizaci z důvodu jeho potíží. Žalobci nebyla vystavena pracovní neschopnost, ani nebylo konstatováno ošetřujícím lékařem jeho nemožnost dostavit se k jednání 11.12.2013, přestože v době sepsání lékařské zprávy o nařízeném jednání dne 11.12.2013 z důvodu doručení obsílky k tomuto jednání dne 8.11.2013 žalobce věděl. Navíc žalobci byl pouze doporučen nikoliv nařízen klid na lůžku. Soud nemohl ani nevidět to, že žalobce se dostavil k vyšetření svého zdravotního stavu k praktickému lékaři v Lovosicích, tedy více než 60 km od jeho bydliště v Praze 9, kdy ani délka této cesty neměla podstatný vliv na jeho zdravotní stav. Soud dále zvažoval i další okolnosti týkající se projednávané věci ve smyslu rozhodnutí NSS 1 Azs 16/2011 ve kterém NSS odkazoval na rozsudkem NS ČR č.j. 21 Cdo 2839/2008 dle něhož důležitost důvodu pro který účastník řízení žádá o odročení jednání, soud posuzuje vždy s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. V řízení o azylu jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 3/2003 dle něho rozhodující pro posouzení jak naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování uváděné důvody žadatelů o žádosti při pohovoru, nebo jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Z rozhodnutí NSS tedy vyplývá, že soud v řízení o azylu posuzuje pouze jím uváděné důvody během správního řízení, a z toho důvodu i případný výsledek účastníka řízení není nezbytně nutný. Dále soud vzal v úvahu též i skutečnost, že při jednání dne 11.12.2013 byl přítomen jím zvolený jeho právní zástupce JUDr. David Jaroš, který je schopen zcela kvalifikovaně zajistit ochranu jeho práv. S ohledem na tyto veškeré skutečnosti i s ohledem jak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 Azs 16/2011, tak 2 Azs 3/2003 rozhodl soud dle § 49 odst. 3 s.r.s., kdy jednotlivé důvody zvážil, a došel k závěru, že neúčast řádně předvolaného účastníka nebrání v projednání a skončení věci. Poté kdy soud rozhodl s ohledem na výše uvedené skutečnosti, že nejsou důvody k odročení věci a v řízení pokračoval, vznesl zástupce žalobce námitku na vyloučení soudce, který věc rozhodoval z projednávání a rozhodnutí věci ve smyslu § 8 odst. 1 s.r.s.. Jelikož k námitce žalobce na vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci došlo až během řízení, a to s ohledem na postup soudce při projednávání ve věci, soud pokračoval v řízení ve věci, neboť dle ust. § 8 odst. 1 věta třetí s.r.s., důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci s tím, že o námitce žalobce k vyloučení soudce z řízení a rozhodování ve věci, pak rozhodne Nejvyšší správní soud.

Z rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2012, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb.. Žalovaný vycházel ze skutečností sdělených žalobcem při sepisování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17.1.2011,

kdy tento uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či organizace, nikdy proti němu nebylo vedeno a ani v současné době není vedeno trestní stíhání, je ženatý, manželka spolu s ním žádá o mezinárodní ochranu. Na území České republiky má syna a dceru, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Do České republiky přicestoval 25.12.2010, na území České republiky pobýval již v minulosti, kdy též neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl by zde pracovat, léčit se a být s rodinou. Důvodem jeho odjezdu z vlasti byly zdravotní potíže jak jeho, tak jeho manželky o kterou se nemohl ve vlasti postarat. V případě kdyby ve vlasti zůstal, neměl by kdo se postarat o něj. Požádat o mezinárodní ochranu se rozhodl, z důvodu, že chce zůstat na území České republiky se svými dětmi, aby se o něho a jeho manželku postarali. V případě návratu se obává, že by nebyl nikdo kdo by jim mohl pomoci. Pokud se týká svého zdravotního stavu uvedl, že má vysoký tlak, užívá léky a také vřed a potíže se svaly. Žádné lékařské zprávy však nemůže předložit. Při pohovoru 25.1.2011 uvedl, že po ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany vycestoval do Arménie, znovu pak přicestoval na území České republiky 25.12.2010 z důvodu léčby své manželky. Poukázal, že v Arménii není práce a zdravotní péče je zpoplatněna, proto se rozhodl společně s manželkou, že odjedou do České republiky. Poté co mu vypršela platnost víza podal opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V České republice žije u svých dětí, do České republiky přijeli, aby jim jejich děti pomohli. Též poukázal, že na území Arménie měl potíže se zaměstnáním, neboť neměl stálou práci. Z toho důvodu nemohl zabezpečit svoji rodinu, což těžce nesl. Necítil se dobře, měl vysoký krevní tlak, lékař mu nasadil léky, které však nezabraly. Po měsíci indikace mu byly předepsány jiné prášky. Z důvodu, že vysoký krevní tlak je způsoben psychickými faktory. Dalším zdravotním postižením jsou vředy na dvanácterníku, pro které byl třikrát na gastroskopii, byly mu indikovány léky, které nebyly zcela účinné. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu na území České republiky, s tím aby se zde mohl léčit. Doufá, že oba dva a to jak jeho, tak jeho manželku zde vyléčí, děti o ně budou pečovat. V případě návratu v Arménii není nikdo, kdo by o něj a jeho manželku mohl pečovat. Protože jsou starší nemají práci, žádají o to, aby společně s manželkou v České republice mohli zůstat. Další protokol o pohovoru byl sepsán 11.12.2012, kdy doložil svůj zdravotní stav lékařskou zprávou o vyšetření z konce dubna r. 2012 v nemocnici na Bulovce. Na území České republiky je v lékařské péči obvodní lékařka stejně jako manželka, léčba je medikamentózní. Připustil, že jeho zdravotní stav nedosahuje takové intenzity, že by mu v jeho vlasti byl přiznán jakýkoliv typ invalidního důvodu. Ve vlasti byl v léčení praktického lékaře, který mu předepisoval léky. Připustil, že materiály, které doložil ke své žádosti o české vízum potvrzují jeho zaměstnání u firmy M. s příjmem 140 000 dramů. Na území České republiky se léčí též u praktického lékaře, který mu předepisuje léky kvůli vředům na dvanácterníku. Jeho zdravotní stav je již stabilizován, je na tom lépe. V Arménii byl též v léčení obvodního lékaře, navíc v r. 1996 byl hospitalizován v nemocnici kvůli vředům na dvanácterníku. Ve vlasti sdílel společnou domácnost spolu se svojí manželkou, bydlel v domě svého otce, který v r. 2010 zemřel. Bezprostředním impulsem pro opuštění vlasti byl zdravotní stav jeho ženy, nemohl se o ní postarat, neměl prostředky na živobytí a proto se ženou odjeli za dětmi do České republiky. Dále vysvětlil proč se se žádostí o podporu nemohl obrátit na své sourozence žijící v Arménii. Po prvé neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu se vrátil zpět do vlasti, kde žil společně se svojí manželkou bez fyzické přítomnosti svých dětí dva nebo tři roky. Po celou dobu jeho manželka pracovala ve škole. Pokud by žil ve vlasti nebyl by schopen se léčit, neboť na léčbu nemá peníze, a nemá na koho by se obrátit, aby mu pomohl. V České republice má zdravotní pojištění a pomáhají mu děti. Za nerádné pak považoval to, aby mu děti finančně pomáhali s léčbou ve vlasti. Na jaře r. 2012 byl vyšetřen na interním oddělení nemocnice na Bulovce. V průběhu správního řízení bylo tedy objasněno, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť

v České republice se chce léčit, stejně tak i jeho manželka a oba chtějí žít se svými dětmi, které se o ně starají. Mezinárodní ochrana dle § 28 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany, shledá-li žalovaný při svém rozhodování, že nejsou naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Vzal v úvahu, že žalobce podal prvou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14.1.2005, o jeho žádosti rozhodl žalovaný dne 25.3.2005 tak, že žalobci nebyla žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Proti neudělení mezinárodní ochrany podal žalobce žalobu o které rozhodoval v řízení 14 Az 4/2006 Krajský soud v Ústí nad Labem, který rozsudkem z 31.8.2007 pak žalobu na zrušení rozhodnutí žalovaného z 25.3.2005 zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pak byla odmítnuta pro nepřijatelnost Nejvyšším správním soudem v Brně v řízení 5 Azs 2/2008 ze dne 12.3.2008, v právní moci 31.3.2008. Dle § 12 písm. a/ zákona o azylu se cizinci udělí azyl bude-li v řízení udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, dle § 12 písm. b/ zákona o azylu se cizinci udělí azyl bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Podmínkou pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že cizinec je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se odůvodněně obává pronásledování za některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu. Správní orgán vycházel jednak ze skutečností sdělených žalobcem v průběhu správního řízení, vzal v úvahu i žádost jeho manželky o udělení mezinárodní ochrany, i její výpovědi ve správním řízení založených materiálů a podkladů z předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany, informace o zemi původu MV ČR č. 90691/2010-LPTP ze dne 19.3.2010, informaci MV ČR č.j. 114785/2012-LPTP z 8.11.2012, informaci sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2678-2012 ze dne 20.11.2012 a informace ČTK. S těmito informacemi o zemi původu byl pak žalobce seznámen a byla mu dána možnost se k ní vyjádřit. Kdy jeho zástupkyně na podané informace reagovala tak, že tyto informace nemají reálný základ, neboť v Arménii je zdravotní péče pro běžného člověka, který nemá prostředky na léčbu nedostupná. Správní orgán uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost na základě které by bylo možno učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce nebyl členem žádné politické strany či organizace, a vlast opustil pouze kvůli svému zdraví a zdraví své manželky. Zároveň neměl žádnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12b zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě jehož občanství má. Po zjištění, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a/, b/ zákona č. 325/1999 Sb. se správní orgán zabýval tím, zda žalobce naplnil podmínky pro udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu lze udělit azyl z důvodu sloučení rodiny s rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 či § 14 zákona o azylu, kdy tímto rodinným příslušníkem jsou uvedeny osoby v § 13 odst. 2 téhož zákona. Na území České republiky pak žijí zletilé děti žalobce a to na základě povolení k trvalému pobytu tedy dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoliv na základě udělení azylu dle § 12 či § 14 zákona č. 325/1999 Sb.. Z toho důvodu bez jakýchkoliv pochyb žalobce podmínky pro udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu nesplňuje. Poté se správní orgán zabýval otázkou udělení azylu z důvodu humanitárních dle § 14 zákona o azylu. Bylo prokázáno, že žalobce uvedl, že vlast spolu s manželkou opustil z důvodu své a její léčby. Z jeho výpovědi též vyplynulo, že od návratu do vlasti po první neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby opětovného její opuštění neměl na území vlasti žádné problémy. Až do opětovného odjezdu

z vlasti praoval pro firmu „M.“ což dokladuje jím předložený dokument k žádosti o udělení českého víza. Z této pracovní činnosti měl příjem 140 000 dramů. Jeho manželka pracovala ve škole s příjmem 54 000 dramů, k tomuto příjmu dostávala tzv. školský důchod ve výši 17 000 dramů. Těmito příjmy si zajišťovali své životní náklady. Společně žili v Jerevanu v domě po jeho otci. Uvedl, že po vypršení víza se nemohl s manželkou do vlasti vrátit, neboť kvůli svým problémům s vysokým krevním tlakem a vředy na dvanácterníku nemohl onemocnou manželku pečovat. Z jeho výpovědi je však zřejmé, že ve vlasti z důvodu vysokého krevního tlaku a vředů na dvanácterníku byl v péči pouze praktického lékaře, kdy mu byly předepisovány léky. Na území České republiky je též v léčbě pouze praktického lékaře, který léčí též i jeho manželku, kdy užívá léky na vysoký tlak a vředy. Jeho zdravotní stav je stabilizovaný, z důvodu, že jeho zdravotní problémy nebyly natolik závažné, aby mu byl ve vlasti přiznán nějaký druh invalidního důchodu. To, že chce zůstat na území České republiky odůvodňoval zdejším pobytem u svých dětí. Z předložené lékařské zprávy z 27.4.2012 vyplývá, že byl z oční ambulance odeslán ke kompenzaci neléčené hypertenze. Na interním oddělení nemocnice Na Bulovce si na nic neztěžoval, krevní tlak měl ve výši 160/105. Žalobce je těžkým nikotínkem (20 cigaret denně) a byl poučen o nutnosti registrovat se u praktického lékaře, ke kterému měl docházet na pravidelné kontroly, užívat léky a přestat kouřit. Z informace sítě „důvěrných lékařů“ se kterou měl možnost seznámit se popisuje pak dostupnost jednotlivých zdravotních specializací, včetně kardiologa, gastroenterologa a internisty. Zpráva uvádí, že každé zařízení primární zdravotní péče v Jerevanu i v krajích nazývaných poliklinika zajišťuje služby praktického lékaře, které jsou dostupné zdarma pro všechny občany Arménie, což zaručuje základní balíček sociálních služeb stanovený vládou na běžný rok. Bezplatné a zaručené jsou též všechny obecné i specializované ambulantní služby včetně gastroenterologie. Z předložených materiálů je tedy zřejmé, že žalobce měl ve vlasti stálý příjem, dostatek finančních prostředků na účtu, jeho zdravotní stav jej neodkazoval na péči jiné osoby. Jinak tomu není ani dnes. Správní orgán tedy nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele na základě kterého by bylo možno mu udělit humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Jelikož tedy neshledal důvody pro udělení azylu jakožto vyšší formy mezinárodní ochrany, zabýval se tím, zda žalobce nenaplnuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, kdy doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen státu jehož je státním občanem by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odst. 2 téhož ustanovení. K posouzení naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany si pak opatřil informace o zemi původu, se kterými se mohl žalobce seznámit, a které jsou uvedeny v souvislosti k posuzování jeho žádosti dle § 12 zákona o azylu. Pokud se týká posouzení skutečnosti zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, nebo trestu ve smyslu § 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo trestání konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. K posouzení krutého nelidského či ponižujícího zacházení vycházel z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze kterého vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neboť, aby bylo možné článek 3 Evropské úmluvy aplikovat muselo by ponižení a pokoření, které ji provázejí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. O žádných obavách ve smyslu hrozby vážné újmy dle zákona o azylu v případě návratu do vlasti, se žalobce nezmínil. Jak vyplývá z informace MV ČR č.j. 114785/2012 ze dne 8.11.2012 při návratu do vlasti neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nebezpečí nehrozí. Uzavřel proto, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zároveň též nesplňuje

podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi uvedenému v § 14b odst. 2 zákona o azylu nebyla doplňková ochrana udělena.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17.1.2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že není ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Svoji vlast opustil dne 24.12.2010 z důvodu zdravotních jak svých tak i své manželky. Na území České republiky žijí jejich zletilé děti, na území České republiky pak chce zůstat, aby se o ně mohli postarat. Chtěl by se vyléčit, být s rodinou a na území České republiky pracovat. Pokud se týká jeho zdravotního stavu, má vysoký tlak na který bere léky a má vředy. Dne 25.1.2011 byl s ním sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že po první azylové proceduře se navrátil zpět do Arménie. Při návratu neměl na území vlastní žádné problémy. Vlast opětovně opustil 25.12.2010 z důvodu léčení své manželky, která je nemocná a na jejíž léčení v Arménii neměl peníze. Na území České republiky žijí jejich děti na základě povolení k trvalému pobytu a doufá, že jim pomohou. Uvedl, že na území vlastní pracoval příležitostně, a proto nemohl po materiální stránce svoji rodinu zajistit, což těžce nesl a po zdravotní stránce se necítil dobře. Na území Arménie byl v léčení praktického lékaře, který mu předepisoval léky. Domníval se však, že hypertenze je u něho způsobené psychickými faktory. Další problémy má se zažíváním má vředy na dvanáctníku. Z důvodu těchto potíží se třikrát podrobil ve vlastní gastrokopii, ta potvrdila, že má vředy a toto onemocnění pak bylo léčeno medikamentózně. Na území České republiky chce zůstat, žít tady a léčit se. Na území jeho vlastní se nenachází nikdo, kdo by o ně mohl pečovat, proto chce zůstat na území České republiky, aby zde mohl žít společně se svými dětmi, které by o něj pečovali. Spis dále obsahuje dále žádost jak jeho, tak jeho manželky z 13.12.2010 o vydání víza, podanou na Zastupitelském úřadu České republiky v Arménii. V žádosti žalobce uvedl, že pracuje ve firmě „M.“ a jeho příjem činí 140 000 dramů. V žádosti jeho manželky je pak uvedeno, že pracuje ve škole s příjmem 54 000 dramů a k tomuto platu dostává tzv. školský důchod ve výši 17 000 dramů. Spis dále obsahuje evidenční kartu žalobce ze které je patrné, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 17.1.2005, o žádosti bylo rozhodnuto žalovaným 7.4.2005 a to tak, že žádná forma mezinárodní ochrany mu nebyla udělena. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u krajského soudu, který o ní rozhodl v řízení pod č.j. 14 Az 85/2005, který rozsudkem žalobu žalobce zamítl 29.7.2005. Proti tomuto rozhodnutí podal kasační stížnost o které rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně, který rozsudkem dne 27.4.2006 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem vydal krajský pod č.j. 14 Az 4/2006 nový rozsudek, kterým opětovně žalobu žalobce směřující na zrušení rozhodnutí žalovaného zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce opětovně kasační stížnost o které rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně v řízení pod č.j. 5 Azs 5/2008, který usnesením ze dne 12.3.2008 kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost. Spis dále obsahuje udělení plné moci ze dne 13.3.2012 žalobcem své dceři L. Y. k zastupování. Dne 13.3.2012 byl sepsán se žalobcem za přítomnosti jeho zástupkyně protokol o seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, kdy po seznámení s těmito podklady byl žalobce vyzván k vyjádření, načež reagovala jeho zástupkyně tak, že předpokládá, že situace žalobce bude posouzena podle aktuální situace v Arménii. Poukázala, že její rodiče nemají příjem a že za lékařskou péči v Arménii se musí platit. Navíc rodiče v Arménii nikoho nemají a příbuzní manželky žalobce jsou v Rusku a příbuzní žalobce v Německu, kdy oni bydlí na území České republiky, na území Arménie není kdo by se o rodiče postaral. Spis dále obsahuje lékařskou zprávu nemocnice Na Bulovce ze dne 27.4.2012 o vyšetření z téhož dne dle které mu byl naměřen TK 160/105 a provedeno EKG s výsledkem bez čerstvých ischemických změn.

S ohledem na svůj zdravotní stav nebyl indikován k akutní hospitalizaci na interním oddělení. Léčba medikamentózní, kdy byl poučen o nutnosti registrace u praktického lékaře a informace o zemi původu Arménie, které si žalovaný pro posouzení žádosti žalobce vyžádal. Dne 11.12.2012 byl pak sepsán se žalobcem protokol o doplňujícím pohovoru ve kterém uvedl, že území Arménie opustil z důvodu zdravotních problémů jednak své manželky, jednak i z vlastními. Poukázal, že z důvodů potíží z vysokým tlakem se o svoji manželku není schopen postarat. Z toho důvodu společně odjeli za svými dětmi do České republiky. Pokud se týká firmy „M.“ v této firmě pracoval brigádně od r. 2007 s příjmem 140 00 dramů měsíčně. Pokud se týká jeho zdravotního stavu na území České republiky při léčbě se jeho zdravotní stav zlepšil a oproti zdravotnímu stavu ve vlasti se stabilizoval. Na území České republiky je v péči obvodní lékařky, léčba je medikamentózní. Na území vlasti byl v léčení též obvodního lékaře, a byly mu indikovány léky. V Arménii byl v nemocnici pouze jedenkrát v r. 1996 s dvanácterníkem, od té doby v nemocnici nebyl. Ve vlasti bydlel společně s manželkou v domě jeho otce, který však v r. 2010 zemřel. Na území Arménie žije pouze jedna jeho sestra, která však o něj nemůže pečovat, neboť má cukrovku. Po prvním neúspěšném řízení o mezinárodní ochranu se vrátil zpět společně s manželkou do vlasti kde žili asi 2-3 roky. Po tu dobu jeho manželka pracovala ve škole, on pak vykonával příležitostné práce, takže měli nějaké příjmy na základní obživu. Na území České republiky mají zdravotní pojištění, jinak jim pomáhají děti. Je nereálné, aby jim děti mohli do vlasti posílat tolik peněz, aby se zde mohli léčit. V současnosti žádnou zprávu o svém zdravotním stavu nemůže předložit. Poté byl sepsán protokol seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí za přítomnosti žalobce a jeho zástupkyně dne 11.12.2012, kdy žalobce vedle informací MV ČR byl seznámen s informací sítě „důvěrných lékařů“ č. AM2678-2012 ze dne 21.11.2012. Na tyto informace reagovala zástupkyně žalobce tak, že informace se kterými byli seznámeni neodrážejí skutečnost ohledně lékařské péče v Arménii. Spis dále obsahuje protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s manželkou žalobce z 25.1.2011, doplňující pohovor s ní sepsaný 11.12.2012, ve kterém uvedla, že po prvé neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany se vrátili zpět do Arménie kde žili 2 roky 7 měsíců, kdy po tuto dobu pracovala ve škole. Důvodem opětovné žádosti jsou zdravotní, vůbec se necítí stále dobře, její manžel má hypertenzi. V přijímacím táboře Zastávka u Brna mu byl 2x naměřen tlak 170/110. V Arménii nemají žádné příbuzné, jsou sami, jejich děti žijí v České republice. V Arménii byla též operována, avšak léky a léčení je zde velmi drahé, a medicína je na nízké úrovni. Po návratu z České republiky její manžel vykonával jen příležitostnou práci na stavbě. Na území České republiky chtějí žít společně se svými dětmi. Oproti době podání první žádosti o udělení azylu se skutečnosti změnily, neboť v době prvního podání žádosti nebyla nemocná a byla schopná se o sebe postarat. Očekává, že o ní budou její děti pečovat. Dne 15.3.2013 bylo napadnuté rozhodnutí předáno jak žalobci, tak přítomné jeho právní zástupkyni a předáním nabylo právní moci. Toto rozhodnutí má pak datum 27.2.2013. Spis obsahuje plnou moc udělenou žalobcem JUDr. Davidu Jarošovi z 12.2.2013, v souvislosti s úředním záznamem o nahlédnutí do spisového materiálu věci žalobce z 7.3.2013, dle kterého se tohoto dne dostavil JUDr. David Jaroš k žalovanému a pořídl si kopie celkem 26 stran ze správního spisu. Spis dále obsahuje napadnuté rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, které žalobce napadl žalobou.

Zástupce žalobce JUDr. David Jaroš k podané žalobě připojil rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-2011, kterým bylo rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu manželky žalobce, a to tak, že se jí mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. neuděluje. Pokud se týká udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, k udělení tohoto azylu neshledal žalovaný

důvod, neboť dle svého vyjádření po návratu do vlasti po neúspěšné první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na území Arménie pracovala ve školství, a to až do 24.12.2011, na území vlasti jí lékařská péče nebyla odepřena, na území vlasti prodělala operační zákrok a různá potřebná vyšetření. Lékaři v Arménii se zabývali jejími veškerými zdravotními problémy, které nebyly natolik závažné, aby jí byl ve vlasti přiznán nějaký druh invalidního důchodu. Na území České republiky pak dochází k obvodní lékařce, která jí odesílá na specializovaná pracoviště, endokrinologii a gynekologii, užívá léky na štítnou žlázu a křečové žíly. Díky substituční léčbě se její zdravotní stav štítné žlázy zlepšil. Pokud se týká křečových žil užívá předepsané léky, kompresivní punčochu nosí pouze nárazově. Specializovaná pracoviště navštěvuje při kontrolách 1x za tři měsíce. Nutnost pobytu na území České republiky pak odůvodňovala zdejším pobytem svých dětí. Zdravotní potíže na území České republiky začala však řešit až v r. 2012.

Na základě upozornění zástupce žalobce, že soudu omylem zaslal rozhodnutí žalovaného v jiné věci než ve věci žalobce, pak ten dne 8.4.2013 zaslal soudu napadnuté rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011.

Námítky žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011 ve věci žalobce se týkají jednak námitek hmotněprávních, jednak procesněprávních. V obou případech je pak nutno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 3/2003 dle kterého v řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování uváděné důvody žadatele v jeho žádosti při pohovoru, nebo jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Dle ust. § 28 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. se mezinárodní ochrana udělí udělením azylu, nebo doplňkové ochrany, o kterém rozhodne žalovaný, jestliže nejsou naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že především žalovaný je povinen se zabývat skutečnostmi uvedenými žalobcem, zda tyto skutečnosti nelze podřadit pod ust. § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Pokud se týká udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je nutno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 Azs 13/2003 dle kterého § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně, kdy institut azylu dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 4 Azs 44/2005 slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu, udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Dle rozhodnutím Nejvyššího správního soudu 7 Azs 234/2005 dle kterého zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, které musí žadatel o azyl v případě, že chce azyl získat splnit. Žalobce po první neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky se společně s manželkou vrátil do své vlasti Arménie, kde pak pobýval až do doby dalšího svého odjezdu 25.12.2010. Na území Arménie pobýval bez jakýchkoliv problémů více než dva roky, nebyl členem žádné politické strany či organizace, a z jeho tvrzení které učinil během správního řízení též nevyplývá, že by byl nějakým způsobem na území vlasti politicky aktivní, a že by byl z důvodu této aktivity nějakým způsobem pronásledován. Po návratu do vlasti jeho manželka pracovala nadále ve školství a to až do opuštění vlasti 24.12.2010, on pak po návratu do vlasti pracoval příležitostně u firmy „M.“. Při vystavení víza Zástupitelstvím České republiky v Jerevanu ani s opuštěním vlasti ani jak on, ani jeho manželka žádných problémů neměli, takže s tvrzení žalobce bez jakýchkoliv pochyb plyně, že na něho udělení azylu dle § 12 písm. a/ zákona o azylu nedopadá. Zároveň na něj nedopadá ani udělení azylu dle § 12 písm. b/ zákona o azylu, neboť během správního řízení žalobce neuváděl, že by ve vlasti měl odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naopak žalobce uváděl, že poté co navrátil do své vlasti společně se svojí manželkou po prvé neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, na území vlasti neměl žádných problémů. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny, neboť i když na území České republiky žijí jeho děti (syn a dcera), oba pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb. O pobytu cizinců na území České republiky, nikoliv na základě uděleného azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu, což je podmínkou pro udělení azylu žalobci z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Především je nutno odkázat též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 8 Azs 5/2010 dle kterého samotná existence rodinných vazeb, nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Po té co došel k soud k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a/, písm. b/ § 13 zákona o azylu zabýval se tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu humanitárních dle § 14 zákona o azylu. V tomto směru je nutno poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 12/2003, dle kterého na humanitární azyl nemá žadatel subjektivní právo, správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, kdy rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 Azs 47/2003 lze azyl z humanitárních důvodů udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Případ hodného zvláštního zřetele je dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 14/2013 v případě zdravotního stavu zvláště těžká nemoc, či těžké zdravotní postižení nebo příchod z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Především žalobce nepřichází a ani netvrdí, že je z oblasti která by byla postižena významnou humanitární katastrofou. Pokud se pak týká jeho zdravotního stavu, žalobce trpí pouze vysokým krevním tlakem, tedy hypertenzí, léčenou pouze u obvodního lékaře a to medikamentózně, která není jednak indikována k operativnímu zákroku, jednak nezpůsobuje orgánové změny. Což vyplývá i z lékařské zprávy nemocnice Na Bulovce ze dne 27.4.2012. I na území vlasti v tomto směru mu nebyla léčebná péče odepřena, i tam dle svého tvrzení navštěvoval obvodního lékaře, a jeho léčba byla též pouze medikamentózní. Vysoký krevní tlak je civilizační chorobou, kterou na území České republiky trpí podstatná část populace starší 40 let, a nelze jí tedy podřadit pod zvláště těžkou nemoc. Navíc žalobce jak výslovně uvedl až do doby opuštění vlasti na jejím území pracoval a jeho zdravotní postižení v jeho vlasti nezakládalo jakoukoliv formu invalidity, ani vředy na dvanácterníku nelze považovat za zvláště těžkou nemoc, zvláště kdy tato nemoc je léčena medikamentózně, tedy stejným způsobem jakým byla tato nemoc léčena i v jeho vlasti. Především je nutno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 14/2003 dle kterého žádost cizince podrobit se léčby na území České republiky, zároveň považování léčebné péče na území České republiky za podstatně lepší než ve vlasti, není důvodem k poskytnutí azylu dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu, ani uváděná péče o manželku není důvodem k udělení humanitárního azylu žalobce dle § 14 zákona o azylu, kdy navíc udělení tohoto azylu bylo zvažováno žalovaným i v samostatném řízení ohledně žádosti jeho manželky o udělení mezinárodní ochrany s negativním výsledkem, kdy vzal v úvahu, že manželka žalobce až do opuštění vlasti na jeho území pracovala ve školství, a její zdravotní stav pak nezaložil na území vlasti jí přiznání jakéhokoliv invalidního důchodu. Navíc na území České republiky je v pravidelné péči praktického lékaře až od r. 2012, léčba je medikamentózní, k odbornému lékaři dochází pouze ny vyšetření jednou za tři měsíce. Hospitalizace ani operativní zákrok v jejím případě nebyl indikován. Ani v jejím případě nejde o zvláště těžkou nemoc ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 14/2013, která je předpokladem pro udělení humanitárního azylu. V tomto směru je též nutno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 Azs 3/2003 dle kterého poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro

povolení pobytu na území České republiky, a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upravovány zákony o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb.. Zároveň dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 50/2010 institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, nelze jí tedy použít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb.. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 4 Azs 9/2010 dle kterého v případě, že zamýšlí cizinec realizovat svůj rodinný život na území České republiky má možnost využít k tomu standardní instituci, který český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje. Žalovaný tedy nikterak nepochybil pokud žalobce ve smyslu tohoto rozhodnutí poučil o postupu dle zákona č. 326/1999 Sb. Soud tedy došel k závěru, že jak onemocnění žalobce, tak jeho manželky nenaplnuje pojem zvlášť těžká nemoc či těžké zdravotní postižení, které je podmínkou k udělení humanitárního azylu z důvodů zdravotních, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 14/2013, proto nepochybil žalovaný pokud žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu neudělil. Poté co nedošlo k udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, zabýval se dle § 28 odst. 2 zákona o azylu, tím zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňkovou ochranu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu jehož státní občanství má, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odst. 2. V tomto směru odkazoval žalovaný na ust. § 14a odst. 2 písm. b/ zákona o azylu ve kterém se za vážnou újmu považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Soud se tedy zabýval skutečností zda způsob a rozsah lékařské péče poskytnuté žalobci v zemi původu (Arménii) se může poradit pod nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Především je nutno konstatovat, že v případě žalobce se nejedná o zvlášť těžkou nemoc, jak bylo řečeno při posuzování naplnění ust. § 14 zákona o azylu, a že lékařská péče v zemi původu Arménii mu nebyla odeprána, péče která mu byla poskytována v Arménii, pak zcela odpovídá rozsahu a druhu péče poskytované na území České republiky, jednalo se o péči praktického lékaře, kdy byly indikovány léky. Jestliže porovnání úrovně léčebné péče na území České republiky s lékařskou péčí v zemi původu žalobce není důvodem pro poskytnutí jakéhokoliv druhu azylu dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 3 Azs 14/2013, tak ani nižší úroveň léčebné péče v zemi původu oproti léčebné péči na území České republiky, nelze poradit pod mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, nebo trestání žalobce v zemi původu. Z toho došel soud k závěru, že žalovaný nikterak nepochybil pokud žalobci doplňkovou ochranu dle 14a zákona o azylu neudělil. Neobstojí tedy tvrzení žalobce, že postupem žalovaného došlo k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť lékařská péče žalobci nebyla vevlasti odeprána a pouze tvrzení její nižší úrovně než na území České republiky se nedá poradit pod hrozbu pokoření a ponížení, která musí při nelidském a ponižujícím zacházení dosáhnout mimořádného stupně úrovně, k čemuž však nedošlo. Neobstojí ani odkaz na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, neboť případ na který žalobce odkazoval byl případadem přímého ohrožení života cizince pro onemocnění AIDS, který se nemohl jednak ve vlasti léčit, jednak mu zbývalo jen několik málo měsíců života. Žalovaný nepochybil ani pokud žalobci neudělil doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu, neboť žádnému z jeho rodinných příslušníků uvedených v § 14b odst. 2 téhož zákona nebyla doplňková ochrana udělena. Poté co se soud vypořádal s námitkami žalobce směřujícími proti rozhodnutí žalovaného o nepřiznání mezinárodní ochrany, ve formě azylu či doplňkové ochrany žalobci, zabýval se jeho námitkami procesní povahy. Především se zabýval v případě pochybení žalovaného zda tato pochybení jsou natolik závažná, že způsobují nezákonnost rozhodnutí ve věci. Především i když žalovaný pochybil tím, že

výzvu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí zaslal na společnou doručenkou jak jemu, tak jeho manželce, nicméně žalobce tuto doručenkou převzal a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se dostavil, kdy za přítomnosti tlumočníka byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Procesní pochybení samo o sobě nezakládá proto nezákonnost napadnutého rozhodnutí. Je sice pravdou, že JUDr. David Jaroš předložil společně se žádostí k nahlédnutí do správního spisu dne 7.3.2013 žalovanému plnou moc udělenou mu žalobcem 12.2.2013, kdy předložením plné moci zaniká plná moc, kterou žalobce udělil své dceři 14.3.2012, nicméně při seznámení s obsahem správního spisu dne 7.3.2013 viděl zástupce žalobce, že žalobce byl dne 7.3.2013 vyzván k převzetí rozhodnutí ohledně jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15.3.2013. K tomuto převzetí se pak dostavil jak žalobce, tak jeho předcházející zástupkyně (jeho dcera) a tlumočnick dne 15.3.2013 kdy mu napadnuté rozhodnutí ze dne 27.2.2013 bylo předáno. I když při tomto postupu žalovaný porušil ust. § 20 zákona č. 500/2004 Sb. ohledně doručení správního rozhodnutí žalobci, nicméně nelze z tohoto porušení vyvozovat, že by byly naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a to pro předčasnost podané žaloby, která by nebyla řádným způsobem žalobci doručena. Tím, že zástupce žalobce byl na vyzvání soudu k žalobě přiložil též napadnuté rozhodnutí z 27.2.2013 ve věci rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, znemožňuje tento postup soudu aplikaci ust. § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., naopak dává soudu povinnost v takovémto případě zákonnost napadnutého rozhodnutí přezkoumat. Jelikož pochybení v postupu žalovaného nedosahují ani intenzity dle § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s., neboť porušení se týká doručování napadnutého rozhodnutí, nikoliv řízení před jeho vydáním, když v řízení nebylo shledáno takové podstatné porušení ustanovení v řízení před správním orgánem, které by mělo za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. V tomto směru soud připustoval i k návrhu právního zástupce žalobce k výsledku jak žalobce, tak jeho dcery ohledně o průběhu správního řízení ve věci žádosti žalobce, neboť přesto že správní řízení ve věci žádosti žalobce probíhalo od jeho podání žádosti dne 17.1.2011 až do vydání napadnutého rozhodnutí 27.2.2013. Během celé této doby žalobce ať již při sepisování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak při pohovorech, které s ním ohledně jeho žádosti byly vedeny a to 25.1.2011, tak 13.12.2012, žádná pochybení žalovaného při řízení neuváděl, přestože tuto možnost měl a neuváděl žádné skutečnosti týkající se pochybení žalovaného během celé doby správního řízení. Stejně tak i jeho dcera již udělil plnou moc k zastupování 14.3.2012 během celého správního řízení žádné námitky týkající se správního řízení vůči žalovanému nevznikla, i když tuto možnost během řízení od okamžiku udělení jí plné moci do doby rozhodnutí žalovaného ve věci měla. Z toho důvodu s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 3/2003 týkající rozsahu důkazního řízení soud neshledal důvodu odročit jednání z důvodu výsledku jak žalobce, tak jeho dcery, tak jak navrhoval jeho právní zástupce.

Jelikož soud došel k závěru, že žalovaný nikterak nepochybil pokud žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu, ani doplňkovou ochranu dle § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl dle § 78 odst. 7 s.ř.s., tak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a zamítl žalobu žalobce směřující na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013, č.j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, neboť neshledal žádnou nezákonnost v tomto rozhodnutí.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s.. I když žalovaný měl sporu úspěch náklady řízení mu nevznikly.

O zaplacení tlumočného pak bylo rozhodnuto dle § 36 odst. 2 s.ř.s., kdy náklady spojené s přibráním tlumočníka hradí stát.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 11.12.2013

Mgr. Jiří Tichý, v.r.
samosoudce